

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

1-4.

Igen sok fejtörést okoztak számomra a különböző bibliafordítások. Körülbelül 5000 bibliai kézirat maradt fenn, melyeknek tartalma 95%-ban megegyezik, ezt nevezik Textus Receptusnak. Létezik a kéziratoknak egy olyan csoportja, amely alapvetően eltér ezektől, és ezeket vezetik vissza a két legrégebbi kézirathoz, a Sinai és az Alexandriai kéziratokhoz. Ez utóbbiak alapján fejlesztettek ki egy olyan szöveget, amely a bibliatudósok körében széles körben elfogadottá vált, annak ellenére, hogy őszinte vizsgálódás alapján megállapítható, hogy az eredeti szövegek a Textus Receptushoz álltak közelebb. A baj csak az, hogy a tudósok által elfogadott szöveg volt a liberális teológia szülőágya, ezért minden bibliafordítást, amely erre alapoz, óvatosan kell kezelni. Az angol fordítások közül a King James és a New King James változatok azok, amelyek a Textus Receptus alapján készültek.

Máté, akit Lévinek is hívtak, Kapernaumban volt adószedő, mielőtt Jézus Krisztus elhívta tanítványnak.

Evangeliumát Jézus Krisztus nemzetségtáblázatával kezdi, és egészen Ábrahámig vezet vissza:

Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve.

Az Úr azt ígérte Ábrahámnak, hogy „a te magod által nyer áldást a föld minden nemzetsége”. Ez alatt azt értették, hogy a Messiás Ábrahám utódként fog eljönni, és áldás lesz a világ minden népe számára. Ennek alapján tehát bárkinek, aki Messiás mivoltát akarta bizonyítani, származását Ábrahámig kellett visszavezetnie.

Isten később Dávidnak megígérte, hogy felépíti Dávid házát, és hogy utóda örökké uralkodni fog. Ebből az ígéretből Dávid is megértette, hogy a Messiás az ő vérvonalából fog származni. Dávid idejét követően nagyon sok olyan prófécia hangzott el, amely azt ígérte, hogy a Messiás Isai gyökeréből fog megszületni, és természetesen Dávid trónján fog ülni.

Aki tehát Messiás mivoltát akarja bizonyítani, annak elsősorban Ábrahám, ill. Dávid ági leszármazását kell hitelesen alátámasztania. Nagyon érdekes, hogy a zsidóknak már nincs megbízható származási jegyzékük, és ezáltal egyetlen ma élő zsidó sem tudja bizonyítani, hogy Dávid leszármazottja, mert az idők folyamán minden nemzetségtáblázat elveszett. Ez nem okoz gondot, hiszen a Messiás már eljött, és Máté rámutat arra, hogy ő mindkét követelménynek eleget tett, hisz mind Ábrahám, mind pedig Dávid fia volt.

Itt viszont a József ági származási jegyzéket olvashatjuk. Ha Jézus szűztől született, akkor miért kellene József vonalát vizsgálgatni? A 16.-ik versben olvashatjuk, hogy

Jákób fia volt József, annak a Máriának férje, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek.

Nem azt mondja tehát, hogy József volt Jézus apja, hanem azt, hogy annak a Máriának volt a férje, akitől Ő született.

Az Újszövetségben, mint tudjátok, Lukács evangéliumában olvashatunk egy olyan nemzetségtáblázatot is, amely Jézus Krisztus származását egészen Ádámgig vezet vissza.

Amikor ezeket a nemzetségtáblázatokat összehasonlítjuk, akkor láthatjuk, hogy különböznek egymástól.

Máté a leszármazást Dávidig Salamonon keresztül vezet, Lukács viszont nem József, hanem Mária leszármazását vezet vissza Dávidhoz és Ábrahámhoz, de Nátánon, Dávid másik fián keresztül jut el oda. Ennek alapján tehát Mária is Júda törzséből és Dávidtól származott.

Máté evangéliumában József tehát a királyi származási ágon keresztül vezethető vissza Dávidhoz, és így láthatjuk, hogy József valójában a trón várományosa lehetett Izraelben. Ezzel kapcsolatban, azonban, felmerül egy probléma, mert az ő vonala az izraeli királyokon keresztül vezet visszafelé, és Jekonjást is tartalmazza, akit az Úr megátkozott Jeremiáson keresztül: „Egyetlen leszármazottja sem fog Izrael trónján ülni.” A királyi származási ág tehát nem tartozhatott a lehetséges trónörökösök közé. Ha Jézus József fia lett volna, akkor nem uralkodhatott volna Dávid trónján.

Jézus, aki Mária fia volt, továbbra is Dávid trónjának várományosa lehetett, de nem a Jekonjáson keresztül, hanem Nátán családján keresztül. Az Úr a kettőt összekapcsolta, és elképesztő módon lehetőségessé tette mindezt.

Az első 17 sort átugorhatjuk, mert ezeket a neveket olvasni igen terhes lehet annak, aki nem ismeri a kiejtésüket és végül az egész értelmetlenné válik.

A nemzetségi táblázatokban nőket nagyon ritkán említettek. József származási jegyzéke viszont négy nőt is említ, és érdekes módon, egy kivételével, egyáltalán nem voltak nagy jellemek.

Az első Támár:

Júda fia volt a Támártól született Fáresz és Zerah

Júdának volt egy fia, aki feleségül vette Támárt, de rövidesen meghalt gyermektelenül. Az ő fivére, az akkori idők szokásaihoz híven az özvegyet elvette feleségül, de utód nélkül halt meg. Júdának volt még egy fia, akinek kötelezettsége volt, hogy elvegye Támárt, és gyermekkel, örökössel lássa el.

Júda viszont látta, hogy Támár főztjétől, legalábbis erre gyanakodhatott, már két fia meghalt, és ezért nem akarta, hogy a harmadik fia is póruul járjon. „A fiú még túl fiatal, még nem vehet el téged...”, hangzott a kifogás. Júda addig halasztotta a dolgot, amíg Támár rá nem jött, hogy apósának egyáltalán nem áll szándékában harmadik fiához adni őt.

Támár prostituáltnak álcázta magát és kiállt az útra. Az arra járó Júda ajánlatot tett neki, amelyet ő elfogadott. A szolgáltatás árát egy kecskében határozták meg, melyet Júdának a nyájából kellett megküldenie. A gyűrűjét az asszonynál hagyta zálogként addig, amíg elküldi a kecskét. Júda bement a magát fátyollal eltakaró Támárhoz és teherbe ejtette őt, de az asszonyt nem ismerte fel.

Később Júda szolgája megjelent a megígért a kecskével, hogy visszakapja a zálogban hagyott gyűrűt, de a lányt már nem találta ott. Amikor Júda meghallotta, hogy Támár állapotos, kimondta azt ítéletet: „Öljétek meg!” Ekkor Támár elküldte neki a gyűrűt egy üzenettel: „attól estem teherbe, akié ez a gyűrű”. Júda csapdába került.

Ugye milyen érdekes, hogy Támár is a leszármazási jegyzékben található, és a furcsa körülmények ellenére Isten pont őt választotta ki.

A második asszony Ráháb. Amikor Izrael gyermekei felkészültek az Isten által megígért föld elfoglalására, az első útjukba kerülő város Jerikó volt. Kémeket küldtek oda, hogy kipuhatolják a város védelmi rendszerét. Amikor a jerikóiak rájöttek, hogy izraeli kémek vannak a városban, halálra keresték őket.

Ráháb, a prostituált, rejtette el őket a padlásán kiterített lenkóró közé, majd a veszély elmúltával a városfalon engedte le őket, és azt kérte tőlük, hogy a város bevételekor kegyelmezzenek neki és családjának. A kémek megesküdték, hogy viszonzásul Ráháb életét megkímélik. Ráháb egy piros fonálból készült kötelet kötött az ablakába, amely majd szabadulásának záloga lesz. Jerikót elfoglalták, de a kémek szavukat betartották, és Ráháb, háza népével együtt, megmenekült.

Ráháb később Szalmónhoz ment feleségül, akitől született az a Boáz, akinek Ruth lett a felesége. Ő a harmadik asszony, akit itt említ az Ige. Ráháb tehát nem izraeli állampolgár, hanem egy, a kánaáni Jerikóból származó, prostituált volt, akinek az Úr mégis ebben a származási jegyzékben biztosított helyet.

Ruth egy moábi asszony volt, akit elvileg Isten örökkévaló átka sújtott és e nép tagjaként soha nem léphetett az Úr templomába. Isten kegyelméből viszont Ruth Boáz felesége lett, akitől született Obéd, tőle pedig Isai, Isai fia pedig Dávid király.

A negyedik asszony pedig Uriás felesége volt, vagyis Bethsabé, akinek törvénytelen kapcsolata volt Dáviddal. Bethsabé férjét Dávid összeesküvés által ölette meg, majd Dávid feleségül vette, tőle származott Salamon, Izrael királya.

Az Úr tehát ezt a négy asszonyt József családjába helyezte, hogy általa megmutassa kegyelmét. Így, amikor elbukunk, mindnyájan azonosulni tudunk Isten tervével, melyben kegyelmét és szeretetét mutatja ki az ember iránt. Isten tervéből senki sem zárható ki, hiszen Isten olyan embereket használ fel terve teljesítéséhez, akik elrontották az életüket, ami minket is bátorít, mert így mi is részesei lehetünk terve megvalósulásának.

Máté három részre osztja a generációkat: 14 generáció Ábrahámtól Dávidig, 14 Dávidtól a babiloni fogságig, és 14 a fogságtól Krisztusig. Ennek ellenére egyértelmű, hogy a csoportok létrehozása érdekében Máté néhány nevet kihagyott. Néhány a kihagyott nevek közül: a 8.-ik versben például Aházja, Jóás és Amácja kimaradtak. Ők Athália, Jezabel és Áháb lányának, a fiai voltak, akik az Északi Királyság leggonoszabb uralkodói voltak, és akiknek a bűne megpecsételte a királyság sorsát.

Athália meg akarta ölni a Dávidtól származó összes örökösöt, de egy kisgyerek megmenekült, aki később király lett. Máté ezért valószínűleg szándékosan hagyta ki Athália leszármazottait a leírásból. Még néhány személyt nem említ a leírás és véleményem szerint szándékosan, mert Máté ugyanolyan jól ismerte az ószövetségi írásokból a többi nevet, mint mi.

A 18.-ik versből azt olvassuk, hogy

Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől.

Lukács evangéliumából azt is megtudhatjuk, hogyan látogat el Gábrriel angyal Máriához, és miként ismerteti vele az egész folyamatot, hiszen Mária annak ellenére esik therebe, hogy előzőleg kapcsolata lett volna férfival.

Az akkori kultúrában a párkapcsolatnak három szakasza volt. Először történt az eljegyzés, majd a jegyben járás, végül az egybekelés.

Az eljegyzés bármikor megtörténhetett egy gyermek életében, mert a házasságot a szülők döntötték el. Gyakran közeli barátok gyermekeik eljegyzését már akár 2-3 éves korukban is megtartották.

Amikor házasulandó korba léptek, ami általában korai kamasz éveket jelentette 15-16 éves korban, akkor egyéves jegybenjárás következett. Ebben az időszakban egymástól elválasztva éltek, ami inkább hasonlít arra, amit manapság eljegyzésnek hívunk.

Ekkorra már elfogadják a szülők által megkötött eljegyzést, elfogadják egymást, és elkülönítik magukat egymás számára, egy egyéves felkészülési időszak erejéig. Ezalatt az idő alatt valójában már házasnak tekintették őket, és a jegybenjárás felbontására válási papír megírására volt szükség.

A felkészülési év elteltével következett a valódi házasságkötés. A nászéjszakát követően a lány apja megőrizte lánya szüzességének bizonyítékait, és ha bármikor bármilyen kétely merült fel ezzel kapcsolatban, akkor ezekkel bizonyította, hogy a férje alaptalanul gyanúsítja feleségét.

Mária teherbeesése a jegybenjárás ideje alatt történt, ami igen nagy problémát jelentett, hiszen ebben az időszakban semmilyen fizikai kapcsolat nem volt közöttük. A zsidó törvények alapján ez a tény hűtlenséget jelentett, amiért Máriát megkövezhették volna. Ezzel a problémával nézett szembe József, akinek a jövődöbelije volt ez a lelki gyönyörű, tiszta és igaz lány. Isten minden nő közül őt választotta ki arra, hogy a Fiát világra hozza, és ezért áldottnak nevezik őt azóta is. Lelki életének mélységéről tanúskodnak Lukács evangéliumában az unokatestvérével, Erzsébettel történő találkozásakor elhangzott szavai:

„Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára...”, és tovább folytatja ezt agyönyörű dicsőítést, amely rámutat arra, hogy milyen mély kapcsolata volt az Úrral.

József viszont vívódott, mert szerette Máriát, és nem tudta, mitévő legyen. Nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy nyilvánosan kijelentse, hogy nincs köze a születendő gyermekhez, mert ezáltal utat adott volna a dühös tömegnek Mária megkövezésére. Ezért arra gondolt, hogy titokban oldja meg a dolgot, hogy Mária megmenekülhessen.

Az Ige Józsefet igaz embernek írja le, akinek Istennel szoros kapcsolata volt, mert az Úr szólt hozzá. Valószínűleg korán meghalt, mert miután Egyiptomból visszatértek, már csak egyszer említi őt az Szentírás. Valószínű, hogy mire Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, József már távozott az élők sorából.

Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszegényíteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el.

Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézus, azaz a Józsué név jelentése: Jahve a szabadulás, tehát a neve egyben a küldetésére is utal.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által:

Vegyük észre, hogy Máté elfogadja azt a tényt, hogy a próféták szavai Isten ihletésére születtek. Az Újszövetség teljes egészében elismeri az a tényt, hogy Isten ihletette a Szentírást.

A teljes Írás Istentől ihletett, - olvashatjuk.

Péter, Dávid írásaira utalva, írja: *Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által.*

A próféta, Ézsaiás pedig ezt mondta:

„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Egyes fordításokat ezen a ponton teljesen megvetek és elutasítok, mert egyes bibliatudósok úgy viselkednek, mint Jézus idejében az írástudók és a farizeusok. Az egyik ilyen zseni, az Ézsaiás próféciájában szereplő „szűz” szót fiatal szolgálólánynak fordította, azért, hogy elkendőzze a lényegét, ugyanis ő nem hisz a csodákban. Persze egy fiatal szűznek csak csoda folytán születhetik gyereke, ezért inkább elutasította ezt a lehetőséget.

Először is miféle jelet ad az Úr azon keresztül, ha egy fiatal lány teherbe esik? Ez nem jel, hiszen minden percben megtörténik, és semmi különleges vagy egyedi nincs benne. Egyértelmű, hogy a Szentlélek „szűzet” értett e szó alatt, és az összes többi előfordulási helyén az Ószövetségben is ezt jelenti a héber eredetiben.

Ezt a fajta „bibliatudósságot” teljességgel elvetem, mert az előítéletek miatt elutasítja Isten létezését.

Jézus születése előtt 200 évvel összegyűlt 70 olyan tudós, akik azt akarták, hogy olyan fordítása legyen az Szentírásnak, amelyet az emberek meg tudnak érteni, mivel a héber nyelv többé-kevésbé kihalt a babiloni fogság alatt. Miután visszatértek Babilónból, az emberek többsége nem beszélt héberül, mert ezt a nyelvet csak a bibliatudósok használták, így abban az időben az emberek rájuk voltak utalva minden tanítással kapcsolatban.

Mecedóniai Nagy Sándor hódításai nyomán a görög volt a legelterjedtebb nyelv, ezért ez a 70 fős csapat elhatározta, hogy görögre fordítja az Szentírást, hogy mindenki maga olvashassa azt. Mivel hetvenen fordítottak, ezért a fordítást Septuagintának hívták, ami hetvenet jelent.

Ők tehát, Mária és Jézus ideje előtt 200 évvel, megértették Ézsaiás próféciájában a „szűz” szót, és görögre is egy olyan kifejezéssel fordították le, amelyet kizárólag szűzre szoktak használni, és Máté is az ő fordításukat másolja be az evangéliumába.

Mivel a teljes Írás Istentől ihletett, valójában a „szűz” szónak a félre fordítása istenkáromlásnak számít.

*József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét,
de nem érintette addig, amíg meg nem szülte elsőszülött fiát, akit Jézusnak nevezett el.*

A Mária örök szüzességéről kifejlesztett katolikus dogma egyszerű dajkamese, emberek találták ki azért, hogy Máriának isteni méltóságot tulajdonítsanak. Ebből a versből egyértelműen kitűnik, hogy József nem érintette Máriát addig, amíg meg nem szülte Jézust, utána viszont igen. Ezek után Máriával természetes férj-feleség kapcsolata volt, mert egyébként Mária többi gyermekét is szűzként hozza világra, akkor viszont az egész történet a elveszíti értelmét. Márk evangéliuma megnevezi Jézus testvéreit: Jakabot, Júdást, Simeont és Józsefet, valamint lánytestvéreiket.

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében ...

Itt Nagy Heródesről van szó, aki kb. 120 –130 cm magas lehetett, egy kis szörny, és bizonyára a magassága miatt is hatalmas önérzeti problémában szenvedett. Emiatt aztán minden építkezése óriási méretű volt: hatalmas erődítményeket építtetett hatalmas sziklából. Jeruzsálemben a Nyugati-fal egyik építőköve mellé álltam, amelyet Heródes a Templom-hegy tartófalaként emelt. Ez a kődarab 14 méter hosszú, 3 méter magas és 3 méter széles, a súlyát körülbelül 170 tonnára becsülik.

Heródes az építészet nagymestere volt, ő építtette a hatalmas jeruzsálemi Templomot és az egész Templom-hegyet, Cezárea városát, a Betlehem melletti fürdőket, Jeruzsálem teljes vízvezetékrendszerét és megszámlálhatatlan várat és erődítményt. Ma is ámulattal tekinthetünk ezekre a nagyszerű építményekre, amelyeket ennek az építészszeninek köszönhetünk.

Ugyanakkor szörnyen kegyetlen és gyanakvó ember volt. Azt képzelte, hogy a fiai és a felesége, Mariann összeesküvést szőnek ellene, ezért megölette őket. Később annyira hiányzott neki Mariann, hogy tiszteletére egy hatalmas emlékművet emeltetett. Akkoriban az a kömondás járta, hogy biztonságosabb élete van Heródes disznóinak, mint a fiainak.

Egy idő után arra is rájött, hogy kegyetlensége és gonoszsága miatt senki sem fogja siratni őt a halála után. Olyant parancsot adott ki miszerint halálakor az összes kormánytagot és állami fővezért is ki kell végezni, mert azt akarta, hogy az emberek sírjanak a halálakor. Amikor Heródes meghalt, szerencsére volt elég eszük ahhoz, hogy rájöjjenek, már nem szükséges engedelmességni a parancsának, hiszen halott. Nem is végeztek ki senkit, és nem is siratta meg senki.

*Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe,
és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született?”*

Ei tudjátok képzelni, hogy mit jelentett ez a kérdés ennek a kis bizonytalan Heródesnek? Ő a zsidók királya, és ezek a fickók azt kérdezik, hogy hol van a most született király? Heródest megrémisztette a kérdés.

Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

Nagyon sokat írtak már a betlehemi csillagról. Azt állították, hogy bolygók találkozása volt ez, és egyéb ehhez hasonló asztronómiai feltételezéseket soroltak fel. Mivel ezek csak feltételezések,

ezért én magam nem szeretnék ezekkel foglalkozni, mert semmilyen útmutatást sem kaptam Istentől erre vonatkozóan.

Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.

Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak.

Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: (Mikeás)

Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.”

A bölcsek nem idézték végig a prófeciát, mert Mikeás azzal folytatja, hogy az örökkévalóságból jön, és a trónra ülve fog uralkodni.

Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szerezzetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt.

A csillag útvonala természetes módon megmagyarázhatatlan, mert eddig nyugat felé vezette a bölcseket, Jeruzsálem felé, most viszont visszavezeti őket kelet felé, Bethlehembe, amely Jeruzsálemtől dél-keletre fekszik.

...és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt.

Nem azt írja, hogy a jászol fölött állt meg, és azt sem, hogy a baba fölött, hanem azt, hogy a gyermek fölött.

Itt hagynak cserben minket karácsonyi szokásaink, mert szeretjük eljátszani a Háromkirályokat, akik a jászolban egy újszülöttet találtak, és neki hozták el az ajándékaikat.

A Háromkirályok, vagyis a bölcsek, későn érkeztek, és mire megérkeztek, Mária és József már kiköltöztek az istállóból egy betlehemi házba. Lehet hogy egy vagy akár két évvel Jézus születése után érkeztek meg hozzájuk, és ekkor már egy kisgyermeket találtak, aki ez időre lehet, hogy már járni is tudott.

Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.

A mirhát temetkezéskor használták ezért igen fontos, hogy egy fiatal gyereknek hozták ajándékba.

Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.”

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba.

Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.”

Máté folyamatosan rámutat arra a tényre, hogy Krisztus életének állomásai a valóságban próféciák beteljesülésének sorozata volt.

Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől.

Ebből is látszik, hogy a bölcsek kb. két évvel korábban láthatták először a csillagot, és így Jézus ekkorra már nem lehetett egy jászolban fekvő kisbaba.

Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált:

„Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.”

Nagy jelentőségű a tény, hogy Ráhel Betlehem közelében halt meg, amikor Benjáminnak adott életet, és a sírboltja Betlehem határában található.

Nemsokára,

Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.”

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment.

Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.

Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában:

Hosszú évek telnek el anélkül, hogy tudnánk valamit Jézusról, és most előreugrunk az időben Jézus nyilvános szolgálatának kezdetéhez.

Az apokrif iratokban találunk történeteket Jézus gyermekkoráról és fiatakoráról, ahol törött szárnyú madarak meggyógyításáról és hasonló cifra történetekről olvashatunk. Az Úr úgy tartotta helyesnek, hogy életének ezt a részét nem említi. A legjobb tehát, ha mi is hallgatunk arról, amiről a Szentírás hallgat.

Az egyik evangéliumban olvashatunk egy kis történetet a 12 éves Jézusról, melynek alapján láthatjuk, hogy igen különleges fiatalember volt már akkor is.

Keresztelő János tehát így kezdi szolgálatát:

„Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”

Maga János teveször ruhát, és dereka körül bőrövet viselt, tápláléka pedig sáska és erdei méz volt.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szaduceusok közül sokan jönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt

Teremjen olyan gyümölcsöt az életek, amely megmutatja, hogy valóban megtértetek. Sokan állítják, hogy megbánták a bűneiket, de nem látható semmiféle megtéréshez illő gyümölcs az életükben. A megtérés változást jelent, és ha nem változik az ember élete, akkor valójában megkérdőjelezhető a megtérése.

János a farizeusokat és az írástudokat viperák nemzedékének hívja, és a gyümölcsöket kéri rajtuk számon. Amikor a többi ember megtért, ennek látható jele is látszott az életükben. Amikor viszont ezek az emberek jöttek hozzá, megtagadta tőlük a bemeztést mondván: „Nem foglak bemeztetni titeket, előbb látni akarom megtéretek gyümölcseit”.

Sokan mondták már, hogy sajnálják, amit tettek, de semmin sem változtattak. Egy ember, aki több ezer dolláromtól fosztott meg, elnézést kért, de a pénzt nem adta vissza. Én is azt éreztem, amit Keresztelő János: hadd lássuk a gyümölcsöket, ha valóban megbántad.

Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt, és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám!

Ezek azt gondolták, hogy az a tény, hogy Ábrahám az ősök, biztosítja üdvösségüket. Amerikában sokan azt hiszik, hogy ha valaki amerikai, akkor természetesen keresztény is, mert az állampolgársági eskü megemlíti Istent. Talán azt hiszed, pogány vagyok? – gondolják magukban sokan. Ugyanígy gondolták ezt a zsidók is, mivel Ábrahám fiainak vallották magukat.

Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak. A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik.

János evangéliumának 15.-ik fejezetében Jézus a szőlőtőről és a szőlővesszőkről beszél: *Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.*

Jézus azt mondta, hogy a megtérők a gyümölcsökről ismerhetők fel, és János is a gyümölcsöket kéri számon.

Egy alkalommal, amikor Jézus megéhezett, meglátott egy fügefát. Amikor odaért és látta, hogy nincs termése, megátkozta a fát. Másnap, amikor az Olajfák hegyének ösvényén jöttek vissza Jeruzsálemből, a tanítványok a fügefára pillantva elcsodálóztak, hogy az egy nap alatt elhervadt, és kiszáradt.

A fügefafa Izrael nemzeti jelképe volt és az Úr kereste Izrael népének gyümölcseit. János is arról beszél, hogy a fejszét a fa gyökerére irányítják, mert nem terem gyümölcsöket, kivágják.

Pál apostol a Római levél 11.-ik fejezetében arról ír, hogy Isten kivágta a természetes ágakat, hogy beoltsa a pogányokat, hogy ők is részesülhessenek a fa tápanyagot nyújtó nedvéből. Isten elutasította Izraelt, mert ők már előzőleg megvetették Őt. Isten megadta nekik a Messiásukat,

lehetőséget adott nekik, amit ők elutasítottak. Így jutott el az evangélium a pogányokhoz is. Istenhez egyetlen út vezet, akár pogány, akár zsidó vagy, ez az út pedig Jézus Krisztus.

Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.

Az előfutár nem önmagáról, hanem az utána érkezőről tett vallomást, az emberek szívét így készítette fel Jézus Krisztus érkezésére. Ez volt Keresztelő János szolgálata, amelyről János evangéliuma még többet is mond.

Jézussal kapcsolatban ezt mondja:

Kezében szórólapát van, és megtisztítja szérűjét: a gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”

A szérűben a szórólapátot arra használták, hogy a gabonát megtisztítsák a pelyvától. A lapáttal feldobták a levegőbe a betakarított gabonát, és a szél elfújta a pelyvát.

Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. János azonban megpróbálta visszatartani őt, és ezt mondta: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?” Jézus így válaszolt: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.” Akkor engedett neki.

János akadékoskodott, de Jézus megmondta, hogy példát akar mutatni. Péter beszélt arról, hogy Krisztus azért mutatott nekünk példát, hogy kövessük az ő nyomdokait. János tudta, hogy Jézusnak nincs mit megbánnia, nincs miből megtérnie, de felismerte, hogy Jézus példát akart mutatni nekünk. A bemelegítés által jelentette ki a lelki dolgok felsőbbrendűségét az anyagiakkal szemben.

A világ megharagudott Jézusra ezért a kijelentéséért, mert az emberek testi vágyaik szerint éltek. Jézus viszont azt mondta, hogy a lelki élet felsőbbrendű a testivel szemben. Ez Isten Igéjének fő üzenete is. A bemelegítés a testi élet, a régi ambíciók, a régi vágyak halálát, a vízből való felbukkanás pedig az új életet, a lelki életet jelképezi.

Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll.

A Szentlélek szállt rá, és felkente életét.

És hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

Az Atya büszke volt Fiára és nem rejtette véka alá, hogy gyönyörködik és örömét leli benne. Jézus azt mondta, hogy „mindig azt teszem, ami az Atya kedvére való”, és így egy tökéletes életet élt.

A Jelenések könyvének 4. fejezetében a vének Isten trónusa előtt állva ezt éneklük:

Leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják:

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett”

Itt a magyarázat arra, hogy miért teremtett minket Isten: hogy örömét lelje bennünk. Lehet, hogy azt mondd, hogy ez nem tetszik neked, de sajnós erre nincs orvosság, mert ez tény. Harcolhatsz ellene, de akkor egész életed csalódás lesz. Ha viszont elfogadod és harmóniában élsz vele, akkor egy dicsőséges, beteljesült életed lesz. Amikor valaki Jézushoz hasonlóan azt mondhatja, hogy „mindig azt teszem, ami az Atya kedvére van”, akkor tudhatod, hogy tökéletes életet él.

Isten tanúságot tesz:

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

Vegyük észre a Szentháromság jelenlétét: Jézus bemerítkezik, a Szentlélek száll rá, és az Atya hangja szól a mennyből.

Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába

A Lélek azonnal vezetni kezdi Jézust. Az Újszövetség nagyon sokat beszél nekünk a Lélekben való járásról. Sokan a Szentlélek-keresztségre fektetik a hangsúlyt, de nem ez a lényeg, hanem a Lélek szerinti élet. Nem az ajándékokat, nem a csodákat, nem az izgalmat, nem a megnyilvánulásokat hanem a keresztyének Lélekben való járását kellene hangsúlyozni.

Pál azt mondja a Római levél 8.-ik fejezetében, hogy akik Isten gyermekei, azokat a Lélek vezeti. Nem érdekel, hogy mekkora izgalomba tudsz jönni és milyen magasat ugrasz, egy dolog érdekel: az, hogy egyenes úton jársz-e, amikor földet érsz. Túl sok embert láttam ugrálni, akik nem jártak egyenes úton, és ez számomra értelmetlen. Éljetek a Lélek szerint, ez a legfontosabb, Isten is ezt kéri tőletek, nem pedig lelki izgalmak hajhászását.

Ennek ellenére nem utasítom el a lelki izgalmakat és megnyilvánulásokat, viszont elutasítom a testi vágyak görbe útján való járást. A hangsúlyt a Lélekben való járásra kell helyezni.

Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.

Az agyunk fő elfoglaltsága, hogy a körülöttünk levő összes információt számunkra feldolgozza: a látványt, a hangokat, az ízeket, az érzelmeket. Ennek eredményeként az agy tele van információkkal.

Amikor az asztronautákat sötét, csendes, steril szobába helyezik, testhőmérsékletű vízbe, lebegő állapotba, akkor eléréktelenednek. Az agyuknak nem kell többé a rázúduló információkat feldolgozni, és az asztronauták víziókat és lelki megtapasztalásokat érzékelnek, mert Isten a hatodik érzékükön keresztül elkezd velük kommunikálni.

A hatodik érzékünk igen gyenge, mert az agyunk általában el van foglalva az öt érzékszervből érkező információkkal.

Amikor böjtölsz, akkor az agyadnak az egyik érzékszertől érkező információkat, az ízeket, nem kell feldolgoznia, így egy ideig felszabadul. Üresjárat keletkezik az agyadban, és ezáltal a hatodik érzéken keresztül információk jutnak el hozzád. Állítólag 5 nap után elveszíted az

éhségérzetet, és egészen addig nem fogsz éhséget érezni, amíg az éhhalál küszöbére nem érsz. Ez általában a 35.-ik és a 40.-ik nap között következik be, és ekkor létkérdés az evés, mert ha nem veszel valamit magadhoz, akkor meghalsz.

Ezért olyan fontos, hogy Jézus a 40 napos böjt után éhezett meg, vagyis a 40 nap alatt nem érzett éhséget, csak azután.

Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”

„Ha Isten Fia vagy”, nem kérdőjelezi meg Jézus isteni mivoltát, hisz a Sátán ezzel pontosan tisztában volt. Valójában azt akarja mondani, hogy „Mivel Isten Fia vagy”.

A Sátán azt akarta, hogy Jézus isteni erejét a saját testi vágyának kielégítésére használja. Gyakran megteszi ezt azokkal is, akik lelki ajándékokat kapnak a szolgálatukhoz: „Miért nem használod isteni hatalmadat, hogy kielégítsd testi vágyaidat?”

Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

A Sátán kísértésére Isten Igéjével válaszolt. Az Szentírás azt mondja, hogy „szívembe rejtettem Igédet, hogy ne vétkezzem ellened.” Isten Igéje a kísértésel szembeni erőnk és hatalmunk. Ha erős akarsz lenni az ellenség támadásaival szemben, akkor a tanulmányoznod és rejtisd a szívedbe Isten Igéjét.

János első levelében azt írta, hogy

Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt...

Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.

Isten Igéje által győzték le a gonoszt, és Jézus is ezáltal állt ellen a kísértésnek.

Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a köbe.”

Mivel Jézus az Igével válaszolt az előző kísértésre, ezért a Sátán most az Ige kifacsarásával próbálkozik.

Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”

Nagyon fontos, hogy összevessük az Igét az Igével. Márk evangéliumában nagyon érdekes versek találhatóak azzal kapcsolatban, hogy milyen jelek követik azokat, akik hisznek: *kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik.*

Kentuckyban volt egy lelkipásztor, aki mérget itatott a vezetőséggel, hogy bebizonyítsák a hitüket. Ketten meghaltak, és gyilkossági miatt vádat emeltek ellene. Gyanakodni kezdtek rá... Vannak kígyóval játszódozók is, akik mérgekígyókat adogatnak körbe, és néha lehet olvasni arról, hogy egyeseket megmar a kígyó és meg is hálnak.

Mindezeket a fenti igevers alapján teszik. Ha összevetnék a különböző igehelyeket, akkor világossá válna számukra, hogy ez ugyanaz, amit a Sátán itt Jézusnak javasol - kockáztassa az életét azért, hogy bebizonyítsa az Ige valóságát. Ugorj csak, bizonyítsd be.

Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”

Nincs szükség arra, hogy ilyen módon bizonyítsuk az Írásokat.

*Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.”
Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”*

Mind a három kísértést Isten Igéjével válaszolta meg Jézus.

*Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.
Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába.
Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftáli területén,
hogy beteljesedjék az, amit Ézsaiás prófétált:
„Zebulon földje és Naftáli földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája!
A nép, amely a sötétségben lakott, nagy világosságot látott, és akik a halál földjén és árnyékában laktak, azoknak világosság támadt.”
Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.”*

Az üzenet megegyezik Keresztelő Jánoséval: a mennyek országa itt van, a Messiás eljött és megalapíthatja a királyságot. A Messiást persze, elutasították.

*Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, András, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak.
Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszek titeket.”
Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt.*

Nem itt találkoztak először Jézussal, mint ez többi evangéliumból kiderül, de Jézus itt hívta el őket a tanítványságra.

*Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta.
Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.*

*...senki sincs, aki elhagyta házat vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért,
és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet...*

*Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta.
Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.
Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében.*

*El is terjedt a híre egész Szíriában, és hozzá vitték a sokféle betegségtől és kíntól gyötört szenvedőket, a megszállottakat, holdkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket.
Nagy sokaság követte Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.*

Mindenfelé csodákat tett és hatalmas tömeg követte Őt.